

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 108/2024
20.03.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Србислав Спајић, адвокат из ..., против туженог „TRELLEBORAG WHELL SYSTEMS SERBIA“ д.о.о. Рума, чији је пуномоћник Дејан Укропина, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1573/23 од 23.08.2023. године, у седници одржаној 20.03.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1573/23 од 23.08.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1573/23 од 23.08.2023. године, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Руми П1 13/22 од 03.11.2022. године, којом је поништено решење о отказу уговора о раду број .. од 05.03.2019. године, које је донео „Митас“ д.о.о. Рума, правни претходник туженог, а којим је тужиоцу отказан уговор о раду број .. од 15.10.2008. године, тужени обавезан да тужиоца врати на рад и да му надокнади парничне трошкове од 190.500,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, из свих разлога предвиђених чланом 407. ЗПП.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Ревизија је дозвољена по одредби члана 441. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), па је Врховни суд испитао побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде, није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код правног претходника туженог засновао радни однос на неодређено време 15.10.2008. године, на пословима ... . Радни задаци тужиоца, између осталог, били су да организује производњу у производним погонима, извршава годишњи, месечни, оперативни и дневни план производње, поштује радне и технолошке процесе, унапређује процес производње у организационом смислу. Уговором о раду предвиђена је одговорност тужиоца за квалитетно и ажурно обављање послова, те за примену заштитних и противпожарних мера. Рад на овом радном месту се обавља у канцеларији, а тужилац је био руководиоцац 400 запослених у производњи. У току 2018. године, руководиоцац одговоран за шкарт био је ББ, а руководиоцац одговоран за безбедност на раду ВВ. Те године одржано је 12 састанака на којима је решавано о пословној политици туженог, техничким питањима, а тужилац је као одговоран одређен за послове који подразумевају повећање искоришћености резача 3, реализацију плана обуке конфекционара за радијалне гуме, припрему 25 тона на дан радијалних гума, преиспитивање процедуре за обуку нових радника у производњи, редовно извештавање о обуци нових радника на састанку руководства, реализацију редовних јутарњих састанака са тимом производње. Против тужиоца и ББ није покретан дисциплински поступак због утврђеног шкарта у производњи, нити је против тужиоца покретан кривични поступак везан за његову одговорност за безбедност на раду. Дана 14.02.2019. године, тужилац је усмено упозорен од директора туженог да постоји његова кривица за проблеме у раду код туженог, дана 25.02.2019. године уручено му је писмено упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду, а 05.03.2019. године му је уручен отказ уговора о раду, због учињене повреде радне обавезе и непоштовања радне дисциплине. У образложењу се наводи да је решење донето применом одредби члана 179. став 2. тачке 1., 3. и 5. и став 3. Закона о раду, члана 70. став 1. тачка 3. подтачке ф., х., м., н. и п. и тачка 3. члана 71. ставова 1. и 2. и члана 74. Колективног уговора туженог од 23.01.2015. године, те члана 13. ц. алинеје 9., 11., 14., 15. и 17. Уговора о раду, које се односе на повреду радне обавезе и непоштовање радне дисциплине. Према разлозима у образложењу тужиоцу су отказује уговор о раду због неостваривања резултата рада, пошто је приликом анализе резултата рада за јануар 2019. године, исказан изузетно велики проценат шкарта у односу на планирани и у односу на исти период претходне године, а утврђена је и нижа продуктивност.

Са полазиштем на овако утврђене чињенице и материјалноправни основ на коме је заснован отказни разлог, нижестепени судови налазе да је побијано решење незаконито. Решење не садржи идентификацију учињене повреде радне обавезе, пошто није наведено време, место и начин њеног извршења. Недостатак ових чињеница искључује могућност испитивања правилности и квалификације тужиоцевих радњи. Осим тога, када је утврђено да су и друга два запослена радника била одговорна за безбеност на раду, односно квалитет производње и умањење шкарта, недостају чињенице на основу којих би се закључило да постоје скривљене радње тужиоца које су у 2018. години утицале на повећан број повреда на раду и шкарт у производњи. Против тужиоца и другог руководиоца задуженог за квалитет производње није вођен било какав дисциплински поступак, па када је резултат производног процеса одређен пре свега квалитетом машина и сировина, једино податак да је продуктивност туженог

у 2018. години опала за 13% не може водити закључку да је лошији резултат производње узрокован скривљеним радњама тужиоца. Најзад, послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени не остварује резултате рада, односно нема потребна знања и способности за обављање послова на којима ради, само уколико му је дао одговарајуће инструкције и писано упозорење на околност лоших резултата рада, а запослени и даље обавља своје дужности на незадовољавајући начин и по истеку одређеног рока за побољшање рада и резултата рада.

Врховни суд прихвата као правилну примену материјалног права на којој су засноване нижестепене пресуде.

Правилан је закључак нижестепених судова да спорно решење о отказу уговора о раду не садржи све што је потребно да би се испунила законска форма за отказ уговора о раду и омогућило тужиоцу да се брани од навода који су му стављени на терет. Чињенице које оправдавају отказ морају бити утврђене у поступку пред послодавцем, предочене запосленом кроз упозорење и чинити садржину решења којим се отказује уговор о раду. У конкретном случају, у образложењу решења о отказу уговора о раду констатоване су чињенице да је у току 2018. године смањена продуктивност у производњи, да је повећан број повреда на раду и увећан шкарт, али нема чињеница из којих би следио закључак да постоје скривљене радње тужиоца које су узрок оваквог пословања туженог. Тужилац, који је по уговору о раду одговоран за квалитетно и ажурно обављање послова свог радног места свакако не може одговорати по правилима о објективној одговорности за резултате пословања туженог, без разграничења објективних и субјективних разлога резултата производног процеса у току 2018. године. По одредбама члана 179. ставова 2. и 3. Закона о раду, тужени је имао обавезу да у спроведеном поступку отказивања уговора о раду утврди скривљене радње тужиоца које представљају повреду радне обавезе, односно радне дисциплине, што је у конкретном случају изостало.

Наведени недостаци побијано решење чине незаконитим, па је тужени на основу одредбе члана 191. став 1. Закона о раду правилно обавезан да тужиоца врати на рад.

Из изнетих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Наводи одговора на ревизију нису били потребни за доношење одлуке овог суда, па је одлука о захтеву тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка донета на основу чланова 165. став 2 и 154. ЗПП.

**Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић